

Biblioteka
H O R O R

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Anne Rice
“Pandora – New Tales of the Vampires”

Copyright © 1998 by Anne O’Brien Rice and The Stanley Travis
Rice, Jr. Testamentary Trust.
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-170-2

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, preštampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

En Rajs

PANDORA

NOVE VAMPIRSKE PRIČE

Prevod

Srđan Ladičorbić

Čarobna
knjiga

POSVEĆENO

STENU, KRISTOFERU I MIŠEL RAJS

SUZANI SKOT KIROZ I VIKTORIJI VILSON

SEĆANJU NA DŽONA PRESTONA

IRCIMA IZ NJU ORLEANSA KOJI SU 1850-IH U ULICI
KONSTANS SAGRADILI VELIKU CRKVU SVETOG
ALFONSA I TAKO NAM KROZ VERU, ARHITEKTURU I
UMETNOST ZAVEŠTALI VELELEPAN SPOMENIK

„SLAVI ŠTO BEŠE GRČKA I VELIČINI ŠTO BEŠE RIM“¹

¹ Stihovi (orig. „To the glory that was Greece, and the grandeur that was Rome“) iz pesme „Za Helen“ („To Helen“) Edgara Alana Poa. (Prim. prev.)

O gospođi Mur i odjeku u Marabarskim pećinama:

... ali odjek je na neki neopisiv način počeo da narušava njeno shvatanje života. Pojavivši se u času kada je igrom slučaja bila premorena, odjek je uspeo da prošumi: „Saosećajnost, posvećenost, hrabrost – te osobine postoje, ali su istovetne, kao i nečasnost. Sve postoji, ništa nema značaj.

E. M. FORSTER²

Put u Indiju

Ti veruješ da postoji samo jedan Bog. Dobro činiš! I đavoli to veruju i drhte!

Opšta Jakovljeva poslanica

2:19

Kako je samo smešan i nesvestan čovek koji je začuđen svaki put kada mu se desi nešto čudno u životu!

MARKO AURELIJE

Misli

² *Edvard Morgan Forster* (1879–1970), engleski romanopisac, novelist i esejist. Najznačajniji romani su mu *Soba s pogledom*, *Hauardov kraj* i *Put u Indiju*. (Prim. prev.)

Druga strana našeg istog verovanja jeste da će mnoga stvorenja biti prokleta. Na primer, anđeli koji zbog ponosa padnu s nebesa sada su zlodusi, dok su ljudi na zemlji koji umru odvojeni od vere svete crkve, naime, neznabošci, kao i kršteni ljudi koji žive nehrišćanskim životom, pa tako umru od ljubavi – svi oni biće osuđeni na večni boravak u paklu, kao što me sveta crkva uči da verujem. Pošto je to tako, mislila sam da je krajnje neverovatno da će se sve dobro završiti, kao što mi naš Gospod sada pokazuje. Ipak, nisam imala odgovor na ovo otkrovenje izuzev ovog: „Ono što je nemoguće tebi, nije nemoguće meni. Poštovaću svoju reč u svakom pogledu i doprineću da se sve završi na najbolji način.“ To sam naučila božjom milošću...

JULIJANA OD NORIČA³
Otkrovenja božanske ljubavi

³ *Julijana od Noriča* (1342–1416), smatra se jednom od najvećih engleskih „božjih žena“, prema kojoj su se s poštovanjem odnosile i anglikanska i luteranska crkva, premda nikada nije kanonizovana. Pošto je u tridesetj godini teško obolela i bila na samrti, Julijana je imala seriju vizija Isusa Hrista nakon kojih se čudesno oporavila. (Prim. prev.)

Prvo poglavlje

Nije prošlo ni dvadeset minuta otkad si me ostavio ovde u kafiću, otkad sam odrično odgovorila na tvoj zahtev, otkad sam rekla da za tebe nikada neću napisati pripovest o svom smrtnom životu, kako sam postala vampir – kako sam neočekivano upoznala Marijusa svega nekoliko godina nakon što je izgubio svoj ljudski život.

Evo me sada s tvojom otvorenom beležnicom kako koristim jednu od oštrih, dugotrajnih penkala koje si mi ostavio, oduševljena osećajem nanošenja crnog mastila na skupi i besprekorni beli papir.

Naravno, Dejvide, svojstveno ti je da mi ostaviš nešto prefinjeno, primamljivo. Ovu beležnicu u povezu od tamne štafvljene kože, nije li tako, s utisnutom šarom raskošnih ruža, bez trnja, a ipak s lišćem, šarom koja u krajnjem raščlanjenju predstavlja samo šaru, ali ukazuje na važnost. Ono što je napisano ispod ove teške i privlačne korice biće značajno, kaže korica.

Debele stranice išpartane su svetloplavim linijama – svrshodan si, tako promišljen, i verovatno znaš da ja gotovo nikada ne pišem.

Čak i zvuk pisaljke ima svoju privlačnost, oštro grebanje prilično nalik najfinijim perima u drevnom Rimu kada bih ih prislonila na pergament da napišem pisma svom ocu, kada bih u dnevnik zapisivala vlastite žalopojke... ah, taj zvuk. Jedino što ovde

nedostaje jeste miris mastila, ali imamo dobre plastične olovke koje se dugo neće istrošiti, ostavljajući onoliko istančan i dubok crni otisak koliko ja to odlučim.

Razmišljam o tvojoj molbi da pišem. Znaš da ćeš dobiti nešto od mene. Shvatam da se predajem tome, gotovo kao što se jedna od naših ljudskih žrtava predaje nama, otkrivši da, poput kiše koja napolju nastavlja da pada ili glasova u kafiću koji nastavljaju da žamore, mislim da ovo možda neće biti mučenje kako sam pretpostavljala – posezanje preko dve hiljade godina u prošlost – već bezmalo zadovoljstvo, poput samog čina ispijanja krvi.

Posežem sada za žrtvom koju ne mogu lako da savladam: sopstvenom prošlošću. Možda će mi ova žrtva pobeći brzinom koja je ravna mojoj. Svejedno, sada tražim žrtvu s kojom se nikad nisam suočila. Uz to, u tome postoji izvesno lovačko uzbuđenje koje savremeni svet naziva istraživanjem.

Zašto bih inače ta vremena sada videla tako slikovito? Nisi mi dao magični napitak da oslobodim misli. Za nas postoji samo jedan napitak – i to je krv.

Dok smo hodali prema kafiću, u jednom trenutku si rekao: „Setićeš se svega.“

Ti, koji si toliko mlad među nama, a ipak kao smrtnik toliko star i takav učenjak. Možda je prirodno što tako odvažno pokušavaš da sakupiš naše pripovesti.

Ipak, zašto tražiti da se ovde objasni takva znatiželja poput tvoje, takva hrabrost u suočenju s krvlju natopljenom istinom?

Kako si samo uspeo da u meni izazoveš ovu žudnju da se vratim skoro tačno dve hiljade godina u prošlost, da ispričavam o svojim smrtnim, zemaljskim danima u Rimu, te kako sam se pridružila Marijusu, i koliko je male izgleda on imao protiv sudbine.

Kako sećanja o poreklu tako duboko zakopana i tako dugo poricana mogu iznenada da me prizovu. Vrata se širom otvoriše. Zasiya svetlost. Uđi.

Sada ponovo sedim u kafiću.

Pišem, ali zastanem i pogledam oko sebe u ljude u ovom pariskom kafiću. Vidim jednolične tkanine ovog vremena koje nose pripadnici oba pola, bodru mladu Amerikanku u maslinastozelenoj vojnoj uniformi kojoj se sve što nosi sa sobom nalazi u rancu uprtom na rame. Vidim vremenšnog Francuza koji već decenijama dolazi ovde samo da bi posmatrao gole noge i ruke mladeži, da bi se hranio njihovim pokretima kao da je vampir, da bi sačekao neki egzotični dragulj od trenutka kada se neka žena nasloni unazad, smejući se, s cigaretom u ruci, a sintetička bluza joj se zategne preko grudi i bradavice postanu vidljive.

Ah, starče. Sedokos je i nosi skupi kaput. Nikome ne predstavlja pretnju. Živi isključivo od onoga što vidi. Večeras će se vratiti u svoj skromni ali otmeni stan koji je zadržao još od Drugog svetskog rata, i gledati filmove mlade lepotice Brižit Bardo. Oči su mu smisao života. Nije dodirnuo ženu već deset godina.

Ne skrećem s teme, Dejvide. Ovde stavljam tačku, pošto ne želim da moja pripovest kulja kao iz nekog pijanog proroka.

Vidim ove smrtnike u sadržajnijem svetlu. Tako su krepki, tako egzotični, a meni opet tako divni, ovi smrtnici. Izgledaju mi kao što su mi verovatno izgledale tropske ptice kada sam bila dete. Tako pune lepršavosti, pobunjeničkog duha, želela sam da ih stegnem kako bih to imala, da nateram njihova krila da mi lepeću u rukama, da dograbim let i da ga posedujem i učestvujem u njemu. Ah, taj užasni trenutak u detinjstvu kada neko slučajno skrši život jarkocrvene ptice.

Pa ipak, neki od ovih smrtnika su zlokobni u svojim tamnijim odorama: neizbežni rasturač kokaina – ima ih svuda i predstavljaju naš najbolji plen – koji čeka svog poznanika u daljem čošku, njegov dugački kožni kaput delo je znamenitog italijanskog modnog kreatora, kosa mu je sa strane obrijana u izvesnoj meri,

a na vrhu glave ostavljena gusta kako bi bio upečatljiv, što i jeste slučaj, premda bespotrebno kada se uzmu u obzir njegove krupne crne oči i čvrstina onoga što je priroda nameravala da budu sočna usta. Pravi te brze, nestrpljive pokrete upaljačem na mermernom stočiću, što je obeležje zavisnika. Trza se, okreće, ne može da bude miran. Ne zna da nikada više u životu neće biti miran. Želi da ode kako bi šmrkao kokain za kojim vapi, a ipak mora da sačeka poznanika. Cipele su mu presajne, a njegove dugačke, vitke ruke nikada neće ostariti.

Mislim da će ovaj čovek umreti večeras. Osećam kako se u meni polako skuplja želja da ga sama ubijem. Tako mnogo ljudi je snabdeo s tako mnogo otrova. Pratiću ga, obaviću ga rukama, neću morati čak ni da ga obaspem priviđenjima. Dozvoliću mu da zna da smrt dolazi u obličju žene preblede da bi bila ljudsko biće, odveć uglučane vekovima da bi bila išta drugo do oživljeni kip. Međutim, oni koje on čeka nameravaju da ga ubiju, i zašto bih se ja mešala?

Kako izgledam ovim ljudima? Žena s dugačkom, talasastom, smeđom kosom, koja me pokriva gotovo kao nošnja časne sestre, licem tako bledim da izgleda kao kozmetička tvorevina, i neprirodno blistavim očima, čak i iza zlatnih naočara.

Ah, u današnje vreme možemo da budemo veoma zahvalni za mnogobrojne vrste naočara – jer ako bih skinula svoje, morala bih da držim pognutu glavu kako ne bih prepadala ljude pukim prelivanjem žute, smeđe i zlatne boje u svojim očima, koje su tokom vekova postale još više nalik dragulju, tako da izgledam kao slepa žena s topazima umesto zenica, ili sasvim pažljivo oblikovanim očnim jabučicama od topaza, safira, i čak akvamarina.

Vidi, ispisala sam sijaset stranica, i sve što kažem je: „Da“, ispripledaću ti kako je to počelo za mene.

Da, ispripledaću ti priču o svom smrtnom životu u drevnom Rimu, kako sam zavolela Marijusa i kako smo se sjedinili, a zatim rastali.

Do kakvog je preobražaja u meni dovela ova odluka.

Kako se moćno osećam dok držim ovu olovku i kako sam željna da nas jasno i s bolom sagledam pre nego što počnem da ispunjavam tvoju molbu.

Ovo je Pariz, u vreme mira. Pada kiša. Visoke, veličanstvene, sive zgrade s dvostrukim prozorima i čeličnim terasama oivičavaju ovaj bulevar. Bučni, maleni, opasni automobili jure ulicama. Kafići poput ovog preplavljeni su stranim posetiocima. Drevne crkve su ovde zbijene uz stambene zgrade, a dvorci su pretvoreni u muzeje, u čijim odajama se satima zadržavam i zurim u predmete iz Egipta ili Sumerije, koji su stariji čak i od mene. Rimski arhitektura je svuda, savršeno preslikani hramovi iz mog vremena sada služe kao banke. Reči mog maternjeg latinskog znatno su raširene u engleskom jeziku. Ispostavilo se da je Ovidije, moj voljeni Ovidije, pesnik koji je preorekao da će njegova poezija nadživeti Rimsko carstvo, bio u pravu.

Uđi u bilo koju knjižaru i naći ćeš ga u dopadljivim džepnim knjigama, osmišljenim da privuku studente.

Uticao starog Rima seje sam sebe, terajući izdanke moćnih hrastova pravo kroz savremenu šumu kompjutera, digitalnih diskova, mikrovirusa i svemirskih satelita.

Ovde je lako – kao i uvek – pronaći zlo koje se može prigrliti, očaj vredan nežnog ispunjenja.

A u meni uvek mora da postoji izvesna ljubav prema žrtvi, izvesno sažaljenje, izvesno samoobmanjivanje da smrt koju donosim ne remeti veliki pokrov neminovnosti – satkan od drveća i zemlje i zvezda, i dešavanja među ljudima – koji večito lebdi oko nas spreman da okonča sve što je stvoreno i sve što nam je poznato.

Sinoć, kada si me pronašao, kako ti je to delovalo? Bila sam sama na mostu iznad Sene i šetala u poslednjoj opasnoj pomračini pre praskozorja.

Video si me pre nego što sam shvatila da si tamo. Kapuljača mi je bila spuštena i u nejasnoj svetlosti mosta dozvolila sam očima njihov mali trenutak slave. Moja žrtva stajala je kraj ograde, ne starija od deteta, ali ju je stotinu muškaraca pretuklo i opljačkalo. Želela je da umre u vodi. Ne znam da li je Sena dovoljno duboka da se u njoj utopi čovek. Tako blizu ostrva Svetog Luja. Tako blizu Notr Dama. Možda i jeste, ako čovek može da se odupre poslednjoj borbi za život.

Međutim, osetila sam dušu ove žrtve poput pepela, kao da joj je duh spaljen i da je ostalo samo telo, iznurena, bolešću ophrvana ljuštura. Obgrlila sam je, a kada sam joj ugledala strah u sitnim vranim očima, kada sam spoznala dolazak pitanja, obasula sam je slikama. Čađ koja mi je pokrivala kožu nije bila dovoljna da spreči utisak da izgledam kao Devica Marija, pa je ona zapala u slavopoj i bogoljublje, i dok mi se predavala, čak je i moje velove videla u bojama koje je kao dete upoznala u crkvama, a ja – znajući da mi nije potreban životni napitak, već da žudim za njom, za jadom koji bi mogao da pokulja iz nje u samrtnom trenu, za ukusnom crvenom krvlju koja bi mi ispunila usta i učinila da se načas osećam kao čovek u sopstvenoj čudovišnosti – prepustila sam se njenim priviđenjima, savila joj vrat, prstima prešla preko njene bolne, nežne kože, i baš tada, kada sam zarila zube u nju, i pila iz nje – u tom času znala sam da si bio tamo. Posmatrao si.

Znala sam to, i osetila, i videla našu sliku u tvom oku, što me je pomelo, dok je zadovoljstvo i pored toga prostrujalo kroz mene, nateravši me da poverujem da sam živa, na neki način povezana s poljima deteline ili drvećem čije se korenje pružalo dublje u zemlju nego što su se grane uzdizale prema nebeskom svodu.

Isprva sam te mrzela. Video si me kako se gostim, i predajem. Nisi znao ništa o mesecima mog gladovanja, uzdržavanja, lutanja. Video si samo iznenadno oslobođenje moje nečiste želje da iz nje

isisam samu dušu, da joj napregnem srce da se utisne u meso unutar nje, da joj iz vena iscedim svaku dragocenu česticu koja je još uvek želela da preživi.

A ona je zaista želela da preživi. Zanesena svecima, i neočekivanim sanjarenjem o grudima koje su je dojile, njeno mlado telo se borilo, crpelo i crpelo snagu protiv mene, ona tako meka, a moje sopstveno obličje tvrdo poput kipa, moje bezmlečne bradavice obložene mermerom, bez utehe. Dozvoli joj da vidi svoju mrtvu majku koja je sada čeka. Pusti me da kroz njene umiruće oči načas nazrem svetlost kroz koju je hitala ka ovom sigurnom spasenju.

Onda sam zaboravila na tebe. Neću da budem opljačkana. Usporila sam ispijanje, dozvolila joj da uzdahne, dopustila da joj se pluća napune hladnim rečnim vazduhom, dok se njena majka sve više približavala, tako da je smrt sada za nju bila bezbedna kao materica. Ispila sam svaku kap iz nje koju je mogla da pruži.

Mrtva se naslonila na mene, kao neko koga sam spasla ili kome bih pomogla na mostu, nekom zanemoćalom, bolesnom ili pijanoj devojci. Zabila sam joj ruku u telo, veoma lako pokidavši meso čak i ovim krhkim prstima, koje sam prislonila oko njenog srca, prinela ga usnama i, s glavom pognutom kraj njenog lica, isisala poput voćke sve dok u vlaknima i komorama nije ostalo ni kapi krvi, a onda sam je polako – možda radi tebe – podigla i pustila da padne u vodu za kojom je toliko žudela.

Sada neće biti borbe za život dok joj se pluća pune rečnom vodom, niti poslednjeg, očajničkog batrganja. Poslednji put sam se nahranila iz srca, kako bih iz njega iscedila čak i boju krvi, a zatim ga u obliku zgnječenog grozda poslala za njom – jedno dete, dete stotinu muškaraca.

Potom sam se suočila s tobom, dala ti do znanja kako znam da si posmatrao s keja. Mislim da sam pokušala da te uplašim.

U besu sam ti stavila do znanja koliko si slab, da te sva krv koju ti je dao Lestat ne bi učinila ravnim meni ukoliko odlučim da te raskomadam, sagorim ubacivanjem smrtonosne vreline u tebe, ili te samo kaznim dubokim ožiljkom – prosto zato što si me pratio.

Zapravo, nikada nisam uradila tako nešto mlađoj osobi. Sažaljevam ih kada vide nas drevne i tresu se od užasa. Međutim, trebalo je, na osnovu sveg znanja koje o sebi posedujem, da se povučem tako brzo da ne možeš da me pratiš po noći.

Nešto u tvom držanju me je opčinilo, način na koji si mi prišao na mostu, tvoje mlado angloindijsko smeđoputo telo obdareno tvojom pravom starosnom dobi s tako zavodljivom odmerenošću. Činilo se da me sam tvoj stav bez poniznosti pita:

„Pandora, možemo li da razgovaramo?“

Misli su mi odlutale. Možda si to znao. Ne sećam se da li sam te isključila iz svojih misli, a znam da tvoje telepatske sposobnosti zapravo nisu veoma velike. Misli su mi iznenada odlutale, možda same od sebe, možda zbog tvog podstreka. Razmišljala sam o svemu što bih mogla da ti kažem, što se umnogome razlikovalo od pripovesti o Lestatu, i onih o Marijusu iz Lestatovih usta, i želela sam da te upozorim na drevne vampire Dalekog istoka koji bi te ubili ako bi zašao na njihovo područje, samo zato što si bio tamo.

Htela sam da se uverim da si razumeo ono što smo svi morali da prihvatimo – Praizvor naše besmrtnne vampirske gladi prebiva u dva ženska bića – Mekari i Maharet⁴ – toliko drevna da pogled na obe sada izaziva pre užas nego divljenje. A ako one budu uništene, svi mi ćemo umreti s njima.

Želela sam da ti pripovedam o drugima, koji nas nikada nisu poznavali kao pleme niti znali našu istoriju, a preživeli su užasnu

⁴ *Mekara* i *Maharet*, junakinje iz *Vampirskih hronika* En Rajs, sestre bliznakinje i moćne veštice koje su pre šest hiljada godina živеле u prelepoj dolini nadomak Egipta. Imale su kovrdžavu crvenu kosu i zelene oči. Posedovale su moć da razgovaraju s duhovima. (Prim. prev.)

vatru koju je na svoju decu bacila naša majka Akaša, kao i to da Zemljom hode stvorenja koja liče na nas, ali nisu naša rasa ništa više nego ljudska. I poželela sam iznenada da te uzmem pod svoje krilo.

Verovatno si me ti podstakao. Stajao si tamo, engleski gospodin, koji nosi svoje dostojanstvo lakše i prirodnije od ijednog čoveka koga sam ikad videla. Divila sam se tvojoj otmenoj odeći, tome što si sebi dopustio zadovoljstvo u vidu laganog crnog ogrtača od glatkog vunenog štofa, pa čak i raskoš sjajnocrvenog svilenog šala – što je bilo tako nesvojstveno tebi kada si tek bio oživotvoren.

Shvati, dotične noći nisam bila svesna da te je Lestat preobrazio u vampira. Nisam osetila taj trenutak. Međutim, nedeljama pre toga sav natprirodni svet treperio je od saznanja da je smrtnik uskočio u telo drugog smrtnika. Mi znamo za tako nešto, kao da nam dojavljaju zvezde. Jedan natprirodni um prepozna mreškanje tog oštrog ureza u tkanju uobičajenog, potom drugi um prima sliku, i tako ide dalje.

Dejvid Talbot, ime koje smo svi znali iz poštovanja dostojnog reda vidovitih detektiva, zvani Talamaska, preselio je celu svoju dušu i eterično telo u drugog čoveka. Samo novo telo pripadalo je kradljivcu tela koga si odande proterao. A kada si se jednom učvrstio u mladom telu, ti, sa svim svojim obzirima i vrednostima, i celokupnim sedamdesetčetvorogodišnjim znanjem, ostao si usidren u mladim ćelijama.

I tako je nastao Dejvid Ponovorodeni, s blistavom indijskom lepotom i sirovom, dobro razvijenom snagom britanskog porekla, koga je Lestat pretvorio u vampira, preobrativši ti i telo i dušu, spojivši čudo s Mračnom majstorijom, još jednom počinivši greh koji bi trebalo da zapanji njegove vršnjake i starije poglavare. A to, to ti je uradio tvoj najbolji prijatelj!

Dobro došao u pomračinu, Dejvide. Dobro došao u oblast Šekspirovog „nestalnog meseca.“

Odvažno si koračao mostom prema meni.

„Oprosti mi, Pandora“, prozborio si veoma tiho. Besprekorni naglasak britanskog višeg društva, i uobičajeni očaravajući britanski ritam koji je toliko zavodljiv da izgleda da kaže: „Svi mi ćemo spasti svet.“

Između nas si ostavio pristojnu razdaljinu, kao da sam bila devica iz prethodnog veka, pa nisi hteo da uznemiriš mene i moja krhka osećanja. Nasmešila sam se.

Potom sam se prepustila zadovoljstvu. Odmerila sam te od glave do pete, žutokljunca koga je Lestat – protivno Marijusovoj zabrani – stvorio prkoseći opasnosti. Videla sam delove tebe kao čoveka: neizmernu ljudsku dušu, neustrašivu a ipak delimično zaljubljen u očaj, i telo zbog kog se Lestat gotovo samopovredio kako bi ga učinio snažnim. Prilikom tvog preobražaja nije se štedeo i dao ti je više krvi nego što je morao. Pokušao je da ti podari svoju hrabrost, oštroumnost, snalažljivost, da te putem krvi naoruža.

Dobro je učinio. Tvoja snaga je bila složena i očigledna. Krv naše kraljice majke Akaše teče u Lestatu. Moj drevni ljubavnik Marijus takođe mu je darivao krv. Lestate, ah, šta to sada kažu, kažu da je možda pio čak i krv Hristovu.

To je bilo prvo sporno pitanje o kom smo raspravljali, moja ljubopitljivost me je nadjačala, jer detaljno pretraživanje sveta radi znanja često predstavlja kopanje po teškim ranama, što u meni izaziva odvratnost.

„Reci mi istinu o tome“, kazala sam. „Ta pripovest o đavolu Memnohu. Lestat tvrdi da je sam bio i u raj u paklu. Doneo je sa sobom veo svete Veronike, na kom se nalazilo lice Hristovo! Veo je preobratio hiljade ljudi u hrišćanstvo, izlečio otuđenost i olakšao gorčinu, te nagnao drugu Decu mraka da podignu ruke ka smrtonosnoj jutarnjoj svetlosti, kao da je sunce zapravo oganj božji.“

„Da, sve se to dogodilo kako sam opisao“, rekao si, pognuvši glavu s uctivom ali umerenom skromnošću. „A znaš da je nekoliko... naših stradalo u toj nesnosnoj vrelini, dok su novinari i naučnici sakupljali naš pepeo radi ispitivanja.“

Divila sam se tvom smirenom stavu. Osećajnost dvadesetog veka. Um kojim gospodari neprocenjivo bogatstvo podataka, i brz jezik uz pamet predanu hitnosti, sintezi, mogućnostima, a sve to nasuprot pozadini grozomornih iskustava, ratova, pokolja, možda najgorih koje je svet ikada video.

„Sve se to dogodilo“, rekao si. „I susreo sam se s drevnim Mekarom i Maharet, i ne treba da strepiš za mene da ne znam koliko je slabšaš naš koren. Ljubazno od tebe što si tako zaštitnički mislila o meni.“

Bila sam blago očarana.

„Šta si ti pomislio o tom Svetom velu?“, upitala sam.

„Naša Gospa iz Fatime⁵“, odgovorio si tihim glasom. „Torinski pokrov⁶, bogalj koji ustaje iz čudesnih voda Lurda⁷! Kakva je verovatno uteha prihvatiti tako nešto s takvom lakoćom.“

„A ti nisi?“

Zavrteo si glavom. „A zapravo nije ni Lestat. Mlada smrtnica Dora ukrala je veo Lestatu, koji ga je izneo svetu na videlo. Međutim, mogu ti reći da je veo bio nešto najjedinstvenije i sačinjen

5 *Naša Gospa iz Fatime*, naziv koji su Devici Mariji dali oni koji veruju da se tokom šest meseci 1917. godine, svakog trinaestog dana u mesecu, Bogorodica prikazivala pastirima, dvema devojčicama i jednom dečaku, na polju nedaleko od Fatime u Portugalu. (Prim. prev.)

6 *Torinski* ili *Sveti pokrov*, komad platna, dimenzija 4,36 x 1,1 metar, pronađen sredinom XIV veka u Francuskoj, na kom je navodno otisnut Hristov lik. Hrišćani veruju da je u to platno nakon smrti bio umotan Isus Hrist i da je lik koji se vidi na tkanini upravo njegov. Pokrov se čuva u torinskoj katedrali, odakle potiče i njegov naziv. (Prim. prev.)

7 *Lurd* (fr. Lourdes), trgovački gradić smešten u podnožju Pirineja na jugozapadu Francuske, poznat po tome što je u njemu živela Mari Bernar Subiru, kasnije Sveta Bernadet iz Lurda, kojoj se 1858. u više navrata prikazala Bogorodica Marija, nakon čega je Lurd postao jedno od najznačajnijih hodočasničkih mesta, gde se navodno dogodio veliki broj čudesnih izlečenja. (Prim. prev.)

do najsitnijih nijansi da je zavređivao naziv 'relikvija' možda više nego išta drugo što sam video.“

Iznenada si zazvučao obeshrabreno.

„Sačinjen je s nekom nesagledivom namerom“, rekao si.

„A nežni i izrazito mladoliki vampir Arman poverovao je u veo?“, upitala sam. „Arman ga je osmotrio i video lice Hristovo“, kazala sam, tražeći tvoju potvrdu.

„Dovoljno da umre za njega“, ozbiljno si odgovorio. „Dovoljno da raširi ruke ka jutarnjem suncu.“

Sklonio si pogled i zažmurio. Bila je to jednostavna, neuvijena molba meni da te ne teram da govoriš o Armanu i o tome kako je nestao u jutarnjoj vatri.

Uzdahnula sam – iznenađena i blago zadivljena saznanjem da si tako jasan i sumnjičav, a ipak tako upadljivo i otvoreno povezan s ostalima.

Izustio si drhtavim glasom: „Arman“, i dalje krijući pogled od mene. „Kakvo opelo. I zna li on sada da li je Memnoh bio stvaran, da li je ovaploćeni Bog koji je iskušavao Lestata zapravo bio sin svemoćnog Boga. Zna li iko?“

Privukla me je tvoja iskrenost, tvoja strast. Nisi bio ni bezosećajan ni zajedljiv. Postojala je kod tebe neka neposrednost osećanja za ta dešavanja, stvorenja, pitanja koja si postavljao.

„Znaš, sakrili su veo“, kazao si. „U Vatikanu je. Dve nedelje je trajala pomama na Petoj aveniji, gde su ljudi dolazili u katedralu svetog Patrika da pogledaju u oči Gospodnje, a onda su oni preuzeli veo, nakon čega je nestao, odnet u njihove tajne riznice. Sumnjam da postoji narod na Zemlji s dovoljno moći da sada isposluje čak i kratak pogled na veo.“

„A Lestat, gde je sada?“, upitala sam.

„Lestat je oduzet, bezglasan“, odgovorio si. „Leži na podu kapele u Nju Orleansu. Ne miče se. Ne progovara. Majka je došla da ga obiđe. Znaš Gabrijelu, načinio ju je vampirom.“

„Da, sećam je se.“

„Čak ni ona ne može da mu izvuče odgovor. Šta god da je Lestat video na svom putešestviju kroz raj i pakao, ne zna istinu o tome kakva god ona bila – pokušao je to da kaže Dori! I naposljetku, nakon što sam za njega zapisao čitavu priповest, nekoliko noći kasnije zapao je u ovo stanje.“

„Oči su mu usredsređene, a telo gipko. On i Gabrijela čine neobičnu *Pjetu*⁸ u tom napuštenom manastiru i njegovoj kapeli. Um mu je umrtvljen, ili još gore – prazan.“

Otkrila sam da mi se mnogo dopada tvoj način govora. U stvari, potpuno sam se opustila.

„Ostavio sam Lestata pošto nisam mogao da mu pomognem, niti da doprem do njega“, rekao si. „A moram da saznam postoje li stari vampiri koji žele da me zaustave. Moram da napredujem i preduzmem hodočašća kako bih spoznao opasnosti ovog sveta u koji sam primljen.“

„Tako si neposredan. Uopšte nisi lukav.“

„Naprotiv, skrivam svoje najbolje sposobnosti od tebe.“ Polako i učtivo si mi se osmehnuo. „Tvoja lepota me prilično zbunjuje. Je l' si se navikla na to?“

„Sasvim“, odgovorila sam. „I umorna sam od toga. Prevaziđi to. Dozvoli mi samo da te upozorim, postoje stvari koje niko ne poznaje niti može da objasni. Pronele su se glasine da si se sreo s Maharet i Mekarom, koje su sada Najstarije i Praizvor iz kog svi izviremo. Nesumnjivo su se povukle od nas, i od celog sveta, na neko tajno mesto, i nemaju želju za vlašću.“

„Potpuno si u pravu“, kazao si, „a moj prijem kod njih bio je lep ali kratak. One ne žele da vladaju ni nad kim, a Maharet, sve dok

8 *Pjeta* (ital. pietà), na italijanskom jeziku znači sažaljenje, a predstavlja motiv u hrišćanskoj umetnosti koji prikazuje Hristovo mrtvo telo na rukama ojadene Bogorodice. Najčuvenija *Pjeta* je monumentalna skulptura Mikelandela Buonarotija koja se nalazi u bazilici Svetog Petra u Vatikanu. (Prim. prev.)

**En Rajs
Pandora**

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Jelena Trošić

Dizajn korica:
Dragan Bibin

Prelom i priprema za štampu:
Marija Gajišin

Štampa:
Rubikon, Beograd

Tiraž:
1200

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

RAJS, En 1941-

Pandora / En Rajs; prevod: Srđan Ladičorbić - Beograd: Čarobna knjiga, 2011
(Beograd: Rubikon). 300 str.; 21 cm.

- (Biblioteka Horor)

Prevod dela: Pandora – New Tales of the Vampires / Anne Rice. - Tiraž 1200.

ISBN 978-86-7702-170-2

COBISS.SR-ID 184059660